

Hərə bir zümzümə edir keçmişdən,
hərə içində bir bəstə saxlayır...
Məni bu od-ocaq qızdırmır daha,
məni xatirələr isti saxlayır

Gəlib məhləmizdə az tutmayıblar,
qızlar gəlinciyi, donu əlimdə...
Mən də böyüməyə tərəf qaçardım,
qarğı atım vardı, - onun belində...

Gedib kitablarda quş axtardım,
rəsm dəftərimə şəkil çəkməyə...
“Klas”a bir yastı daş axtardım,
indi daş gəzirəm bir ev tikməyə...

Deyimmi, xəlvətçə, ağac başına
çıxıb yuvaları yoxlamağımı;
Körpə budaqlardan yay-ox düzəldib,
günahsız göy üzün oxlamağımı..?

Canım bahasına ala bilmərəm,
suyu qiymətinə satdıqlarımı...
Sonradan səngərdə döyüşən gördüm,
taxta avtomatla “atdıqlarım”ı

Götürüb üstünə adımı yazdım,
bir arxa tulladım, getdi, gəlmədi -
Mənim uşaqlığım, ahh... uşaqlığım
kağız gəmilərdə batdı, gəlmədi...

* * *

Nə bilim, ayağım burxulaydı ya
əlim qırılaydı kaş, atmayaydım;
nə etsəm edəydim, Tanrının altda,
o vaxtı quşlara daş atmayadım

Hədəfə vurduğum daşı sevmişəm,
belə dost olmuşam daşlara, belə
Daşıma tuş gələn quşu sevmişəm,
düşməni kəsilmişəm quşlara belə

Sanmışam ən gözəl iş - öldürmüşəm,
nə zaman əlimi dinc qoymuşam mən?
Gör neçə günahsız quş öldürmüşəm,
neçə quş balasın ac qoymuşam mən...

İşim quş yuvası dağıtmaq olub,
gözüm götürməyib quş yumurtasın
Bəzən, harda görsem, alıb qırmışam,
bəzən qoymamışam quş yumurtlasın

Bir-bir yuvasınnan perik salmışam,
bir babat ağacla vurmuşam, gedib...
Bəzən daş atmışam, ərik salmışam,
bəzən də budağın qırmışam, gedib

Heç fikir vermədim göydü, ya dəymiş,
bilmədim, nə alma, nə yemiş bildim...
İndi qol-budağı sınmaq nə imiş,
yuvasız yaşamaq nə imiş, bildim...

Otur, uzun-uzun fikirləş, düşün,
mənimdi dediyim mənim olmadı.
Qırdığım ağacın, vurduğum quşun,
şairdim, qarğıışı qənim olmadı...

* * *

Əvvəl əllərimin açarı idi,
indi gözlərimə kilid əllərim...
Saçında körpətək iməkləyərdi,
bükülmüş əllərim, bu küt əllərim...

Əllərin boynuma hər sarılanda,
ürək döyüntünü hiss eləyərdim.
Məhəbbət qoxulu tellərini də,
bir-bir ayırırdım, hissələyərdim.

Danışıb gedərdik ulduzlaracan,
sübhədək əl-ələ Ay işığında...
Yaman yaraşardıq bir-birimizə,
sehirli gecənin yaraşığında.

Həzin yağış altda necə saf idik,
hissimiz, duyğumuz müqəddəsiydi...
Mən öz susuzluğumu yatızdırmaqçün
islanmış saçını öpsəm, bəs idi...

O göy gözlərinin dərinliyində
mənim taleyimin yelkəni itdi...
Gözündən tökülən muncuq yaşlara
kimsə toxunmasın - mənə aiddi...

Dəyməz bir telinə gül dükənləri,
burnuma saçının qoxusu gəlməz...
Sənin nəfəsinlə uyuyan kəsini,
səndən uzaqlarda yuxusu gəlməz...

* * *

Göylərin kölgəsindəyəm,
gün də düşmür buralara...
Deyəsən, mən doğulandan
bəndə düşmür buralara...

...Adamları yoxa çıxıb
bu dünyanın, ay Allah!
Yu,
aparaq basdıraq,
yu dünyanı,
ay Allah...

Göy üzünü toz basıb,
bəxtimi bir gic yuxu...
Alın yazımı tez-tez,
şerimi gec-gec oxu...

Məni gizli sevənlər,
qoy ağlasın yağışda...
Buralar mənlilik deyil,
mən gedirəm,
bağışla...

* * *

Dünənki tək qoy olsun,
məni bu gün də görmə...
Yuxuma da gəlmə heç,
məni bu gündə görmə...

...Gözümüzü açmayaq,
gözümüzdən düşərik...
Güzgüyə də baxma heç,
qorxuram görüşərik.

...Bir qara kölgəsi var,
çəkildəndi əllərim...
Divardan şəklin düşmür,
şəkildən də əllərim...

...Dörd divardı, bir də mən,
nə mey qalıb, nə badə...
birdən yenə... yadıma
düşərsən ha, nə badə!..

* * *

Yola dikmirəm gözümü,
yol özün tikir gözümə.
Kimi görmək istəmirəm,
gözlərin dikir gözümə ..

Bu ağrıdan ayır məni,
ki, yola salmayır məni.
İlan da çalmayır məni,
zəhərin tökür gözümə...

Çiynim ağır yük götürüb,
kömək də yox, tək götürüb...
Bəxtim ağ lələk götürüb,
qarasın çəkir gözümə...

Gecə şam da yanır gedir,
ölürsə, qazanır gedir...
İşıqlar uzanır, gedir,
qaranlıq çökür gözümə...

* * *

Neçə gündü ayaq açıb,
özü kimi gəzir görən?
Boylana-boylana qalıb,
gözü kimi gəzir görən?

Fikrim elə onda qalır,
yolda da, işdə də axı...
Telefondan başı çıxmır
götürə, işlədə axı...

İşə getməmiş baxıram,
durub başda, otaqdadı...
İşdən qayıdıb gələndə
görürəm başqa otaqdadı.

Təkcə qalanda neyləyir,
bir gün pusacam şəklini...
Evimin divarı yoxdu,
göydən asacam şəklini...

* * *

Yaxşı ki, yağışlar yağır,
tozu gedir bu dünyanın.
Hər il bir az dadı qaçır,
duzu gedir bu dünyanın...

Elə məəttəldi adam,
gör neçə yüzildi, qadam,
şairlər arasında da,
sözü gedir bu dünyanın...

Nə şeir yazardım, nə qəzəl,
sevməzdim onu mən, di gəl -
məndən qabaqda ən gözəl
qızı gedir bu dünyanın...

* * *

Hava qaralmamış qaralan bulud,
yaxşı hiss eləyir su yoxluğunu;
Görür ki, dünyanın ürəyi yanır,
istəyir yatırsın susuzluğunu...

Bəlkə yaşam verir, bəlkə can verir,
hər damcı torpağın bir giləsinə...
Buludlar ağaca bənzəməsə də,
damcılar bənzəyir nar dənəsinə...

Fikir ver, torpağın rəngi dəyişir,
göylərdən tökülən sirr... nə gözəldi!..
Sakitcə yağışın səsini dinlə,
Allahın bəstəsi... gör, nə gözəldi!..

Yolüstü kimisə qonaq aparır,
kiminsə könlünü sevindirməyə...
Yağır, analara yardım eləyir,
dəcəl uşaqları geyindirməyə...

Bu yağın yağışa otaqdan az bax,
Dur, aç pəncərəni, duy yağışları...
Qoyma, tökülsünlər ayağın altda,
öpüb gözün üstə qoy yağışları...

■ Ruslan DOSTƏLİ

13 fevral 2016

WWW.KASPI.AZ